

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Cob/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117211539
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6117211539.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a sudcov JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Jozefa Angeloviča v spore žalobcu: STAV-MONTÁŽE, s.r.o. Partizánska 1849, 058 01 Poprad, IČO: 36 486 523, zastúpeného: JUDr. Andrea Balážová, advokátka, Moyzesova 46, 040 01 Košice, IČO: 35537060, proti žalovaným: 1/ Sociálny dom ANTIC n.o., Bardejov, Pod papierňou 71, 085 01 Bardejov, IČO: 42092426, zastúpeného: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, 042 83 Košice, IČO: 35514892, 2/ ELEKTROMONT J.M.P., s.r.o., Kľušovská Zábava 243, 086 22 Kľušov, IČO: 36 502 731, zastúpeného: JUDr. Svätoslav Vaško, advokát, Baštová 5/A, 085 01 Bardejov, IČO: 42232805, o zaplatenie 34.094,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k 2Cb/7/2017-273 z 30.01.2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 100 %.

Žalovaný 2/ má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému 1 povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 34.094,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 34.094,25 Eur za obdobie od 05.05.2017 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, žalobu voči žalovanému 1 v prevyšujúcom rozsahu a voči žalovanému 2 v celom rozsahu zamietol. Žalobcovi voči žalovanému 1 a žalovanému 2 voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca realizoval na stavbe označovanej ako „Sociálny dom ANTIC n.o., ktorej investorom bol žalovaný 1/ práce spočívajúce v plynofikácii stavby a jej vybavení vykurovaním. Cena vykonaných prác bola žalobcom vyfakturovaná ich priamemu objednávateľovi - obchodnej spoločnosti W., L.C.I., Q. XX, V., K.: XX XXX XXX faktúrou č. 10140262 z 12.09.2014, splatnou 11.11.2014 v sume 27.524,59 eur s DPH, faktúrou č. 10140268 z 30.09.2014, splatnou 29.11.2014 v sume 23.800,91 eur s DPH, faktúrou č. 10140272 z 30.09.2014 splatnou 29.11.2014 v sume 1.082,18 eur s DPH a faktúrou č. 10140301 z 31.10.2014 splatnou 30.12.2014 v sume 39.360,28 eur s DPH. Existencia týchto pohľadávok žalobcu nebola medzi stranami sporná.

3. Zistený skutkový stav opísal prvoinštančný súd takto :

„ ... splatné pohľadávky žalobcu voči spoločnosti W., L.C.I., žalobca postúpil na žalovaného 1/ za zmluvnú odplatu vo výške ich nominálnej hodnoty, t.j. v sume 91.767,96 eur spolu so všetkým

príslušenstvom a právami s nimi spojenými (čl. II zmluvy o postúpení pohľadávok). Žalovaný 1/ sa v čl. IV bode 4.3 zmluvy zaviazal zaplatiť za postúpenie pohľadávok dojednanú odplatu v lehote jej splatnosti podľa čl. III ods. 3.2 zmluvy. Splatnosť odplaty za postúpené pohľadávky bola v označenom bode 3.2 zmluvy dohodnutá v dvoch splátkach, a to v sume 52.407,68 eur v lehote 3 dní od pripísania finančných prostriedkov od spoločnosti Q. L..C..I.. na účet žalovaného 1/ a vo zvyšnej sume 39.360,28 eur (pohľadávka podľa faktúry č. 10140301 z 31.10.2014) v lehote 3 dní odo dňa pripísania finančných prostriedkov od spoločnosti Q. L..C..I.. na účet žalovaného 1/ v súlade s „2. ŽoP“ za predpokladu, že tieto finančné prostriedky nebudú poukázané priamo postupcovi (zhotoviteľovi). Z preambuly uvedenej zmluvy ďalej vyplýva, že zmluvné strany sa na tejto zmluve dohodli okrem iného aj z dôvodu uhradenia postúpených pohľadávok, že predmetom „1. ŽoP“ je suma 397.360,42 eur s DPH, ktorá sa nachádzala na účte spoločnosti Q. L..C..I., pričom podľa informácie tejto spoločnosti mala spoločnosť Q. L..C..I.. túto sumu poukázať žalovanému 1/ späť, po odpočítaní finančných prostriedkov, ktoré boli poskytnuté spoločnosti W., L..C..I.. Medzi stranami nebolo sporné, že pod pojmom ŽoP sa myslela žiadosť o platbu na prefinancovanie projektu z operačného programu Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky vedeného pod kódom ITMS 22120120111.

Zo Zmluvy o vzájomnej úprave práv a povinností v súvislosti so Zmluvou o dielo č. 2014/07/33 uzatvorenou medzi žalovaným 1/ a spoločnosťou Q. L..C..I.. a úprave iných práv a povinností medzi zmluvnými stranami z 19.2.2015 (tzv. zmluvy o úprave práv a povinností) súd zistil, že spoločnosť Q. L..C..I.. uzavrela so spoločnosťou W., L..C..I.. zmluvu o dielo č. 2014/07/74, od ktorej spoločnosť Q. L..C..I.. dňa 2.2.2015 odstúpila. Zmluvné strany, ktorými boli žalovaní 1/ a 2/, spoločnosť Q. L..C..I.. a K. R. Ž., T., uzavreli túto zmluvu s cieľom definovať vzájomné práva a povinnosti pri ďalšej realizácii diela tak, aby došlo k riadnemu dokončeniu diela. Z jej obsahu vyplýva, že spoločnosť Q. L..C..I.. poskytla žalovanému 1/ pôžičku v sume 30.000,- eur a na požiadanie štatutára žalovaného 1/ boli tieto poukázané na účet spoločnosti W., L..C..I.. dňa 17.10.2014 a to výlučne za účelom úhrady nákladov na realizáciu jednotlivých profesií stavby. Tieto sa žalovaný 1/ zaviazal vrátiť najneskôr do 19.2.2015. Listom zo dňa 12.2.2015 si však žalovaný 1/ voči spoločnosti Q. L..C..I.. uplatnil peňažné nároky vrátane nákladov z titulu postúpených pohľadávok v sume 403.306,35 eur podľa špecifikácie v tabuľke pod čl. II bodom 7 zmluvy o úprave práv a povinností. Keďže žalovaný 1/ a spoločnosť Q. L..C..I.. považovali tieto práva medzi sebou za sporné, nahradili ich novým záväzkom tak, ako je definovaný v čl. II ods. 9 zmluvy. Dohodli sa, že všetky nároky žalovaného 1/ voči Q. L..C..I.. budú splnením povinností podľa čl. II bod 9 vysporiadané a výslovne prehlásili, že urovanie sa týka aj iných potenciálnych právnych nárokov žalovaného 1/ voči spoločnosti Q. L..C..I.. (čl. II bod 3 zmluvy o úprave práv a povinností). Podľa tejto zmluvy mala spoločnosť Q. L..C..I.. zveriť žalovanému 2/ sumu 367.360,42 eur za účelom úhrady pohľadávok subdodávateľov voči spoločnosti W., L..C..I.. a spoločnosti Q. L..C..I., pričom túto účelovo zverenú sumu sa žalovaný 2/ zaviazal použiť výlučne na úhradu pohľadávok subdodávateľov.

Medzi stranami tiež nebolo sporné, že žalovaný 2/ uhradil zo svojho účtu žalobcovi sumu 47.166,91 eur pripísanú na účet žalobcu dňa 24.2.2015, sumu 5.506,80 eur pripísanú na účet žalobcu dňa 4.7.2016 a sumu 5.000,- eur pripísanú na účet žalobcu dňa 26.9.2016. Uvedené transakcie potvrdzujú ako výpisy z účtu, ktorého majiteľom bol žalobca (čl. 23 spisu), tak aj výpisy z účtu žalovaného 2/ predložené na pojednávaní konanom 30.1.2019. Rovnako bolo výpismi z účtu žalovaného 2/ preukázané, že spoločnosť Q. L..C..I.. uhradila 20.2.2015 žalovanému 2/ sumu 367.360,42 eur, a že žalovaný dňa 23.2.2015 poukázal na účet obchodnej spoločnosti K.-L., L..C..I.. sumu 130.122,48 eur a spoločnosti J. V. L..C..I.. sumu 57.715,98 eur na úhradu ich pohľadávok, a to pri oboch platbách pod variabilným symbolom: XXXXXXXX (toto číslo sa zhoduje s číselným označením Zmluvy o dielo č. 2014/07/33 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a spoločnosťou Q. L..C..I.). Dňa 24.2.2015 žalovaný 2/ poukázal žalovanému 1/ sumu 39.736,04 eur, a to rovnako pod variabilným symbolom 20140733.

Z čl. V bodu 43 zmluvy o dielo č. 2014/07/74 uzavretej medzi spoločnosťou Q. L..C..I.. ako objednávateľom a spoločnosťou W. L..C..I.. ako zhotoviteľom bolo zistené, že v prípade, ak zhotoviteľ nevykoná úhrady jednotlivých faktúr za práce a dodávky, ktoré pre neho realizovali subdodávatelia, po márnom uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty bol objednávateľ oprávnený uspokojiť nároky subdodávateľa voči zhotoviteľovi priamo a tým sa zbaviť svojich záväzkov voči zhotoviteľovi vyplývajúcich z tejto zmluvy do výšky pohľadávky subdodávateľa, ktorú objednávateľ uspokojil.

Podľa Správy o výsledku následnej finančnej kontroly č. 1998/2015-020 zo septembra 2015 boli žiadosťou č. 6 o platbu formou predfinancovania žiadané finančné prostriedky na základe faktúry č.

2014/01/313 vystavenej spoločnosťou Q. L..C..I.. v sume 470.362,52 eur, pričom ako oprávnený výdavok bola uznaná suma 397.360,42 eur. V zmysle obsahu správy boli finančné prostriedky z verejných zdrojov poskytnuté v sume 377.492,40 eur dňa 11.12.2014 a úhrada faktúry spolu s vlastnými zdrojmi v sume 19.868,02 eur realizovaná 15.12.2014. Zo správy tiež vyplýva, že dňa 27.4.2015 bola doručená žalovaným 1/ žiadosť č. 8 o platbu formou predfinancovania na sumu 972.800,- eur, ktorá ku dňu ukončenia kontroly nebola predfinancovaná. Podľa uvedenej správy boli stavebné práce ukončené 30.4.2015. ...“

4. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 35 ods. 1, 2, § 36 ods. 1 až 3, § 37 ods. 1, § 40a, § 41, § 49, § 524, § 531 ods. 1 až 3, § 533, § 534, § 563 Občianskeho zákonníka.

5. V nadväznosti na citované ustanovenia dospel k záveru, že žalobca a žalovaný 1/ uzavreli medzi sebou zmluvu, ktorej predmetom bolo postúpenie pohľadávok žalobcu vzniknutých z dôvodu vykonania prác podľa zmluvy o dielo vyfakturovaných ich priamemu objednávateľovi, t.j. spoločnosti W. L..C..I.. Za postúpenie pohľadávky si strany dohodli odplatu 91.767,96 eur. Žalovaný 1/ sa zaviazal odplatu zaplatiť (čl. IV bod 4.3), a to tak, že sumu 52.407,68 eur mal zaplatiť do 3 dní od pripísania finančných prostriedkov na účet spoločnosti Q. L..C..I.. a suma 39.360,28 eur mala byť v súlade s „2.ŽoP“ uhradená v lehote 3 dní od pripísania finančných prostriedkov od spoločnosti Q. L..C..I.. na účet žalovaného 1/ za predpokladu, že prostriedky z „2.ŽoP“ nebudú poukázané priamo žalobcovi (čl. III bod 3.2). Z dokazovania súdu ďalej vyplynulo, že žalovaný 1/ zvolil formu „odkúpenia“ pohľadávok od žalobcu s cieľom dosiahnuť pokračovanie prác žalobcu na stavbe diela žalovaného 1/ a nebol tak ohrozený termín jeho dokončenia. Žalovaný 1/ sa nadobudnutím pohľadávok žalobcu voči W., L..C..I.. stal ich vlastníkom a získal právo na ich zaplatenie (preplatenie) od spoločnosti Q. L..C..I.. Žalobca svoju pohľadávku odpredal za odplatu, ktorá sa rovnala nominálnej hodnote ceny prác, ktoré na diele vykonal, teda fakturovaných súm. To všetko po vzájomnej dohode, podľa ktorej spoločnosť Q. L..C..I.. mala následne poukázať sumu 367.360,42 eur (zniženú o 30.000,- eur) priamo žalovanému 1/ (ako vlastníkovi pohľadávok voči W. L., L..C..I..). K poukázaniu uvedených finančných prostriedkov ale nedošlo, pretože 19.2.2015 sa spoločnosť Q. L..C..I.., žalovaný 1/ a 2/ a štatutár žalovaného 1/ dohodli, že spoločnosť Q. L..C..I.. sumu 367.360,42 eur poukáže nie na účet žalovaného 1/, ale na účet žalovaného 2/, ktorý túto použije na výplatu pohľadávok subdodávateľov.

6. Samotnú zmluvu o postúpení pohľadávok súd vyhodnotil ako platný právny úkon, pretože v žalovaným 1/ namietaných častiach týkajúcich sa splatnosti dohodnutej odplaty, vo vzájomnej súvislosti s jeho preambulou, nevzhladol takú neurčitosť jej obsahu, ktorá by odôvodňovala záver o jej celkovej absolútnej neplatnosti. Z doloženej zmluvy o postúpení pohľadávok zrozumiteľne vyplýva, aké konkrétne pohľadávky sú predmetom postúpenia (čl. II body 2.1 až 2.3 zmluvy o postúpení pohľadávok) a akú odplatu si zmluvné strany za ich postúpenie dohodli (čl. II bod 2.4 zmluvy o postúpení pohľadávok). Námietky žalovaného 1/ spochybňujúce platnosť celej zmluvy o postúpení pohľadávok považoval súd prvej inštancie za nedôvodné aj s ohľadom na to, že vytýkaná nezrozumiteľnosť zmluvy o postúpení pohľadávok sa týka v zásade len dojednania o splatnosti tejto odplaty v dvoch sumách a je založená na vzájomnej spojitosti s obsahom preambuly zmluvy o postúpení pohľadávok neobsahujúcej konkrétnu špecifikáciu sumy finančných prostriedkov, ktoré mali byť odpočítané od sumy 39.7360,42 eur z dôvodu ich skoršieho poskytnutia spoločnosti W. L..C..I.. Uvedená námietka žalovaného 1/ by teda mohla v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka dopadať nanajvýš na oddeliteľnú časť zmluvy o postúpení pohľadávok týkajúcu sa podmienok splatnosti (čl. III bod 3.2 zmluvy o postúpení pohľadávok) inak platne dohodnutej odplaty za postúpenie uvedených pohľadávok. Avšak podľa názoru súdu aj v tejto časti možno výkladovými pravidlami v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospieť k dostatočne zrozumiteľnému výkladu podmienok splatnosti za postúpenie dohodnutej odplaty.

7. Súd dospel k záveru, že suma podľa čl. I zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú bola spoločnosť Q. L..C..I.. oprávnená odpočítať zo sumy 397.360,42 eur je vo výške 30.000,- eur, pričom išlo o pôžičku žalovanému 1/ splatnú 19.02.2015, ktorá bola poukázaná na účet spoločnosti W. L..C..I.. Z čl. III bodu 3.2 zmluvy o postúpení pohľadávok nepochybne vyplýva, že splatnosť sumy 52.407,68 eur bola viazaná na skutočnosť pripísania finančných prostriedkov od spoločnosti Q. L..C..I.. na účet žalovaného 1/ bez toho, aby bola viazaná na konkrétnu výšku sumy, ktorá má byť takto na účet žalovaného 1/ pripísaná. Zmluva o postúpení pohľadávok teda zakladá splatnosť sumy 52.407,68 eur aj v prípade pripísania inej sumy, než ktorej výška je deklarovaná v preambule zmluvy o úprave práv a povinností. Obdobne, pokiaľ ide o podmienky týkajúce sa splatnosti sumy 39.360,28 eur, z vykonaného dokazovania súdu vyplýva, že

pre zmluvné strany bol mechanizmus financovania projektu, pri realizácii ktorého postúpené pohľadávky vznikli, vo všeobecnosti známe. Boli si vedomí toho, že financovanie tohto projektu je zabezpečené v prevažnej časti z nenávratných finančných prostriedkov pochádzajúcich zo štátneho rozpočtu a z prostriedkov Európskej únie získavaných žalovaným 1/ na základe konkrétnych žiadostí o platbu, ktoré medzi sebou zjednodušene označovali pojmom „ŽoP“ (každá zo zmluvných strán nepochybne chápala, čo uvedená skratka znamená), a to za podmienok dosiahnutých verejným obstarávaním. Aj v kontexte poznatkov vyplývajúcich zo Správy o výsledku následnej finančnej kontroly č. 1998/2015-020 u žalovaného 1/, ktorá bola oboznámená v rámci konania súdom na pojednávaní konanom 30.1.2019 je nepochybné, že vôľou strán pri dojednaní splatnosti dohodnutej odplaty bolo rozdeliť jej úhradu tak, aby suma 52.407,68 eur bola zaplatená už z finančných prostriedkov získaných na základe tej žiadosti o platbu, na základe ktorej žalovaný 1/ finančné prostriedky takto získané už 11.12.2014 spolu s vlastnými zdrojmi previedol 15.12.2014 na spoločnosť Q., L..C..I., a teda, ktoré sa v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nachádzali na účte spoločnosti Q., L..C..I.. a tiež, že suma 39.360,28 eur bude zaplatená až po získaní finančných prostriedkov z ďalšej (nasledujúcej) žiadosti o platbu. Táto žiadosť bola aj skutočne žalovaným 1/ podaná, ako to osvedčuje Správa o výsledku následnej finančnej kontroly č. 1998/2015-020 dňa 27.04.2015, pričom konateľ spoločnosti Q., L..C..I.. pri svojom výsluchu potvrdil, že aj finančné prostriedky z tejto druhej žiadosti o platbu im boli žalovaným 1/ poukázané. K otázke platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok súd poukázal na ustálené judikatórne východiská založené na aplikácii § 35 a 37 Občianskeho zákonníka spôsobom preferujúcim platnosť právnych úkonov, pred ich neplatnosťou (nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod sp. zn. IV. ÚS 15/2014, nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III.ÚS 3900/12, zo dňa 28.2.2013).

8. K povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť odplatu za postúpené pohľadávky súd prvej inštancie s ohľadom na prejudiciálne posúdenie platnosti napádaného právneho úkonu uzavrel, že zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka sa žalovaný 1/ nepochybne stal vlastníkom pohľadávok voči spoločnosti W., L..C..I.. a žalobca ich prevodom právo na vymoženie týchto pohľadávok stratil. K tvrdeniu žalovaného 1/, že nebol povinný zaplatiť iné peňažné prostriedky na odplatu ako tie, ktoré mu mali byť vyplatené od spoločnosti Q. L..C..I.. súd konštatoval, že na žiadnom mieste zmluvy o postúpení pohľadávok sa neuvádza, že na výšku odplaty bude mať vplyv výsledok rokovania so spoločnosťou Q. L..C..I.. a že by vyplatenie sumy odplaty, čo do výšky malo ešte závisieť od nejakých ďalších okolností, ktoré by mohli výšku odplaty znížiť, alebo že odplata bude zaplatená v sume, akú spoločnosť Q. L..C..I.. žalovanému 1/ poskytne. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok nevyplýva ani žiadne dojednanie o možnosti krátenia dohodnutej odplaty z titulu zodpovednosti za vady prác prevedených na stavbe. Dohodnuté teda bolo len to, že za pohľadávky bude vyplatená odplata v sume 91.767,96 eur.

9. Zo zmluvy o úprave práv a povinností z 19.02.2015 uzavretej medzi žalovanými 1/ a 2/, štatutárom žalovaného 1/ K.. Ž. a spoločnosťou Q. L..C..I.. 8 dní po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávok súd zistil, že v bode 6. zmluvy o úprave práv a povinností z 19.02.2015 si žalovaný 1/ voči spoločnosti Q. L..C..I.. uplatnil svoje nároky, okrem iného aj z titulu postúpených pohľadávok (v prípade žalobcu podľa tabuľky v bode 7 v sume až 92.779,30 eur, vrátane pohľadávky z uplatneného úroku z omeškania v sume 1.011,34 eur). Je tak zrejmé, že žalovaný 1/ si voči spoločnosti Q. L..C..I.. uplatnil svoj nárok z celej sumy odplaty za postúpené pohľadávky, nielen časť týkajúcu sa „1.ŽoP“. Sporné (uplatnené) finančné nároky žalovaného 1/ voči spoločnosti Q. L..C..I.. zmluvné strany nahradili novým záväzkom (čl. II bod 3). Touto dohodou boli urovnané aj sporné potenciálne nároky žalovaného 1/ voči spoločnosti Q. L..C..I.. Výsledkom urovnania bola dohoda podľa čl. II bod 9, že suma 367.360,42 eur bude vyplatená žalovanému 2/ s tým, že tento je povinný z nej uhradiť pohľadávky subdodávateľov, teda aj pohľadávky žalobcu. Výsledkom urovnania a nahradenia pôvodného záväzku medzi žalovaným a spoločnosťou Q. L..C..I., ale bolo získanie takej sumy peňazí od spoločnosti Q. L..C..I., ktorá na výplatu za postúpené pohľadávky nestačila (403.306,35 eur k 367.360,42 eur). V bode 7 za tabuľkovou špecifikáciou uplatnených pohľadávok sa nachádza vyhlásenie žalovaných 1/ a 2/, že zmluvou o postúpení pohľadávok voči spoločnosti W. L..C..I.. a spoločnosti Q. L..C..I.. žalovaný 1/ postúpil pohľadávky na žalovaného 2/. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že z vlastnej činnosti vo veci vedenej pod sp. zn. 1Cb/74/2016 je mu známe, že v zmysle oznámenia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky zo 14.06.2016 boli žalovanému 1/ preplatené všetky ním uplatnené výdavky.

10. Uvedené zistenia podľa súdu majú priamy dopad na posúdenie otázky splatnosti odplaty dohodnutej v zmluve o postúpení pohľadávok. Z čl. III bodu 3.2 zmluvy o postúpení pohľadávok je nepochybné, že vyplatenie jednotlivých častí odplaty bolo viazané na odkladacie podmienky založené na pripísaní finančných prostriedkov od spoločnosti Q. L..C..I.. na žalovaného 1/. Na to, aby bol právny úkon považovaný za nepodmienený podľa § 36 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje, aby účastník, ktorému je nesplnenie podmienky na prospech, jej splnenie zámerne zmaril. V prejednávanej veci, zmluvné strany zmluvu o úprave práv a povinností uzavreli nepochybne v čase po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávok. O tom, že odkladacia podmienka podľa zmluvy o postúpení pohľadávok nebude splnená, strany, ktoré podpísali zmluvu o úprave práv a povinností žalobcu, s ktorým žalovaný 1/ len niekoľko dní predtým uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok, neinformovali. Z posúdenia obsahu zmluvy o úprave práv a povinností súdu vyplýva, že nesplnenie odkladacej podmienky mohlo byť na prospech len žalovanému 1/, ktorý svojím konaním zmaril v zmluve o postúpení pohľadávok podmienky, ktoré mali viesť k vyplateniu finančných prostriedkov pôvodne získaných v zmysle predmetných žiadostí o platbu od spoločnosti Q. L..C..I.. Keďže k naplneniu podmienky ich vyplatenia spoločnosťou Q. L..C..I.. žalovanému 1/ nedošlo, nevznikla podľa ustanovení zmluvy o postúpení pohľadávok ani žalovanému 1/ povinnosť na zaplatenie odplaty žalobcovi. Žalovaný 1/ teda získal vlastníctvo k pohľadávkam žalobcu, tieto následne zahrnul do sporných nárokov, ktorých urovnania sa domáhal u spoločnosti Q. L..C..I., avšak uzavretím zmluvy o úprave práv a povinností dosiahol, že mu povinnosť zaplatiť za ne žalobcovi dohodnutú odplatu nevznikne, pretože nedôjde k naplneniu podmienok vzniku ich splatnosti (a po opísaných udalostiach k ich naplneniu ani nikdy dôjsť nemalo). Prospech žalovaného 1/ sa tak týka zisku vlastníctva pôvodných pohľadávok žalobcu, ako aj dosiahnutia urovnania so spoločnosťou Q. L..C..I., a to aj čo do potenciálnych nárokov bez toho, aby bol povinný cenu za tento prospech zaplatiť žalobcovi, a to pre nenaplnenie odkladacích podmienok vyplývajúcich z dojednania o splatnosti odplaty podľa zmluvy o postúpení pohľadávok.

11. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že podľa vyššie uvedeného ustanovenia Občianskeho zákonníka k zmareniu podmienky musí dôjsť zámerne. Považoval za preukázané, že žalovaný splnenie podmienky zámerne zmaril, keďže sa zúčastnil (a podľa výpovedí svedka a žalovaného 2/ dokonca sám inicioval) uzavretie zmluvy o úprave práv a povinností, teda si musel byť vedomý skutočnosti, že tým zmarí podmienky vzniku splatnosti dojedanej odplaty, pretože mu nikdy nebudú poukázané žiadne finančné prostriedky od spoločnosti Q. L..C..I.. Súd poukázal na poznatok vyplývajúci z výsluchu konateľa spoločnosti Q. L..C..I., ktorý ako svedok vypovedal, že žiadne finančné prostriedky (teda aj iné, než tie, ktoré sa v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nachádzali na účte spoločnosti Q. L..C..I..) neboli spoločnosťou Q. L..C..I.. poukázané na účet žalovaného 1/. Žalovaný 1/ si tiež musel byť vedomý, že suma po urovnaní nepostačuje na zaplatenie všetkých odplát za postúpenie. V priebehu konania však neuznal právo žalobcu na zaplatenie celej odplaty a na svoju obranu argumentoval aj tým, že splatnosť pohľadávky nenastala. Pokiaľ by žalobca nemal nárok na zaplatenie odplaty, je nelogické, že v zmluve o úprave práv a povinností žalovaný 1/ súčasne dohodol, že výplatou poverí žalovaného 2/. Podľa záveru súdu žalovaný 1/ si bol vedomý, aké následky sa spájajú so zmarením odkladacej podmienky a jeho konanie spočívajúce v uzavretí zmluvy o úprave práv a povinností v preukázanom znení tak nepochybne išlo na úkor žalobcu. Ak by žalovaný nekonal so zámerom zmariť splnenie odkladacej podmienky, urovanie medzi spoločnosťou Q. L..C..I.. a žalovaným by sa vôbec nedotýkalo procesu zaplatenia odplaty za postúpené pohľadávky. Aj pri urovnaní sa strany mohli dohodnúť na tom, že finančné prostriedky od spoločnosti Q. L..C..I.. poukáže žalovaný 1/ na účet žalobcu tak, ako to bolo dohodnuté v zmluve o postúpení pohľadávok. K argumentácii žalovaného 1/ v tom smere, že nevyplatené finančné prostriedky sú nenávratne stratené, ako aj že svojím konaním žalovaný 1/ nemohol dosiahnuť na úkor žalobcu žiadny prospech, súd poukázal na v konaní preukázanú skutočnosť, že aj suma 39.736,04 eur vyplatená žalovaným 2/ žalovanému 1/ dňa 24.02.2015 z finančných prostriedkov uhradených spoločnosťou Q.C. L..C..I.. žalovanému 2/ platbou s totožným variabilným symbolom (a ako svedčil žalovaný 2/ na priamy pokyn K.. Ž.) svedčí o zjavnom úmysle žalovaného 1/ vyhnúť sa plneniu povinností vyplývajúcich zo zmluvy o postúpení pohľadávok a zmareniu uvedenej odkladacej podmienky. Pre popísané zmarenie dohodnutej odkladacej podmienky sa tak stalo dojednanie o splatnosti odplaty za postúpené pohľadávky nepodmieneným, a keďže zo žiadneho iného ustanovenia zmluvy o postúpení pohľadávok nevyplýva konkrétne dojednanie o iných podmienkach vzniku splatnosti dohodnutej odplaty, jej čas plnenia zostal medzi stranami zmluvne nedohodnutý.

12. K ďalšej námietke žalovaného 1/ ohľadom uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok v tiesni súd uviedol, že toto zakladá právo na odstúpenie od zmluvy, od ktorej však žalovaný 1/ neodstúpil, preto

táto námietka je neopodstatnená. K otázke, či žalovaný zmluvou z 19.02.2015 postúpil nadobudnuté pohľadávky (vrátane pohľadávky žalobcu) na žalovaného 2/, a preto na zaplatenie odplaty nie je povinný, súd uvádza, že pre postúpenie sa vyžaduje písomná zmluva. Zmluva o úprave práv a povinností v čl. I bode 7 uvádza, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ vyhlasujú, že pohľadávky subdodávateľov (aj žalobcu) voči spoločnostiam W., L..C..I.. a Q. L..C..I.. boli zmluvou o postúpení pohľadávok, uzatvorenou medzi žalovaným 1/ ako postupcom a žalovaným 2/ ako postupníkom postúpené na žalovaného 2/. Žiadna takáto zmluva ale nebola súdu predložená. Keby však touto zmluvou bola samotná zmluva z 19.02.2015, s postúpenou pohľadávkou prechádzajú na postupníka všetky práva s ňou spojené, ale nie povinnosti postupcu (teda nie povinnosť žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi odplatu). Zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávok sa týka výlučne vzťahu žalobcu a žalovaného 1/, voči ktorému súd prvej inštancie v rozsahu žalobcom uplatnenej istiny považoval žalobu za dôvodnú, preto žalovanému nároku vyhovel.

13. Vo vzťahu k námietkam žalovaného 1/, že u žalovaného 2/ vznikli zákonné podmienky pre aplikáciu § 531 Občianskeho zákonníka, súd poukázal na to, že zmluva o prevzatí dlhu vyžaduje písomnú formu. Žiadna takáto zmluva v konaní však preukázané nebola. Za takúto zmluvu nemožno považovať zmluvu o úprave práv a povinností, pretože na žiadnom jej mieste sa nekonštatuje, že žalovaný 2/ nastupuje na miesto žalovaného 1/ pokiaľ ide o jeho povinnosť zaplatiť žalobcovi odplatu za postúpené pohľadávky, pričom nebolo ani tvrdené a ani preukázané, že by žalobca ako veriteľ takýto súhlas na prevzatie dlhu žalovaným 2/ dal. Článok II bod 9 zmluvy o úprave práv a povinností len konštatuje, že spoločnosť Q. L..C..I.. zverí žalovanému 2/ sumu 367.360,42 eur na úhradu pohľadávok subdodávateľov. Prijatie čiastočných plnení žalovaného 2/ žalobcom preto nemôže byť konkludentným súhlasom so zmenou na strane dlžníka, pretože k žiadnej zmene na strane dlžníka nedošlo. Na čiastkové úhrady poukázané žalovaným 2/, ktoré žalobca od neho prijal plniac záväzok žalovaného 1/, je aplikovateľná právna norma obsiahnutá v § 534 Občianskeho zákonníka o pristúpení žalovaného 2 k záväzku žalovaného 1 (takúto dohodu možno vyvodiť zo zmluvy o úprave práv a povinností, ktorej však zmluvnou stranou žalobca nebol), na čo sa odvoláva aj žalobca, pokiaľ sa svojho nároku súčasne domáha voči žalovanému 2. Pre nesplnenie takejto dohody však žalobcovi žiadne právo na zaplatenie žalovanej sumy voči žalovanému 2/ nevzniká, čo explicitne vylučuje § 534 Občianskeho zákonníka, druhá veta. Preto pokiaľ žalovaný 2/ nezaplatil za žalovaného 1/ celú odplatu, domáhať sa zaplatenia jej zvyšku môže žalobca len od žalovaného 1/. U žalovaného 2/ tak nie sú splnené podmienky vecnej pasívnej legitímácie v konaní, čo tento subjekt v konaní dôvodne namietal. Preto súd prvej inštancie voči nemu žalobu zamietol. V závere rozhodnutia vyslovil názor, že ak podľa dohody mal žalovaný 2/ za žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi celú sumu odplaty (čl. II bod 9 zmluvy o úprave práv a povinností), ale neurobil tak (je jedno z akých dôvodov), môžu voči žalovanému 2/ vyvodiť právnu zodpovednosť len zmluvné strany, ktoré uzavretím zmluvy o úprave práv a povinností medzi sebou založili konkrétne zmluvné záväzky. Zaviazat' žalovaného 2/ na zaplatenie žalovaného nároku nebolo možné ani s poukazom na spoločné konanie žalovaných 1/ a 2/, pretože zo žalobcom v konaní prednesenej právnej argumentácie nie je zrejmé, aký (iný než zmluvný) nárok by mal byť medzi žalovaným 2/ a žalobcom z tohto titulu založený.

14. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj úrok z omeškania počnúc dňom 05.05.2017, teda počnúc dňom nasledujúcim po doručení platobného rozkazu v predmetnom spore s tým, že žalovaný 1 sa preukázateľne dozvedel o požiadavke žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy až doručením platobného rozkazu. Žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie úroku z omeškania čo do výšky a čo do obdobia od 24.02.2015 do 04.05.2017 zamietol z dôvodu nepreukázania doručenia výzvy na plnenie pred podaním žaloby žalobcom.

15. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1 a podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2, v ktorom vzťahu žalobca nebol úspešný.

16. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti vyhovujúcemu výroku a výroku o náhrade trov konania odvolanie žalovaný 1/. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo sú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Nesúhlasil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie spočívajúcimi v tom, že zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 1/ dňa 11.02.2015 je platným právnym úkonom, že neplatnosť tohto právneho úkonu sa týka spôsobu výplaty odplaty, nie však zvyšku obsahu zmluvy, že neplatná časť

tohto právneho úkonu sa dá oddeliť od ostatného obsahu právneho úkonu, že z tohto dôvodu je žalovaný povinný plniť žalobcovi po tom, čo ho na plnenie vyzval a že žalovaný uzatvorením štvorstrannej dohody zámerne zmaril splnenie odkladacej podmienky a takéto zmarenie mu bolo na prospech. Žalovaný 1/ zdôraznil, že súčasťou jeho obrany bolo tvrdenie, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 11.02.2015 je neplatným právnym úkonom pre jeho nezrozumiteľnosť a neurčitosť. Súd prvej inštancie sa však s týmto záverom nestotožnil, resp. len v časti týkajúcej sa spôsobu výplaty odplaty, ale nie vo zvyšku obsahu zmluvy s tým že neplatná časť právneho úkonu je možné oddeliť od iných častí bez toho, aby neplatná časť právneho úkonu ovplyvňovala ostatný obsah. Takýto záver považoval odvolateľ za zjavne rozporný s jazykovým vyjadrením tohto písomného právneho úkonu, ale aj so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Poukazom na preambulu a čl. II bod 2.4, bod 3.1, bod 3.2 zmluvy zdôraznil, že tieto znenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a žalovaným 1/ nemajú žiadny súvis s tým, odkiaľ prostriedky na poskytnutie odplaty sú získané, keďže spôsob financovania projektu Sociálny dom ANTIC, n.o. Bardejov bol zásadnou skutočnosťou, z ktorej účastníci zmluvy o postúpení pohľadávok pri jej uzatváraní vychádzali. Pokiaľ súd prvej inštancie neakceptoval tvrdenie žalovaného 1/, že tento nebol povinný zaplatiť iné peňažné prostriedky na odplatu žalobcovi než tie, ktoré mali byť vyplatené od spoločnosti Q., L..C..I., tak takýto záver je v rozpore s obsahom predmetnej zmluvy. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva je určitým, zrozumiteľným právnym úkonom, tak to odporuje uvedeným častiam zmluvy, keďže zo zmluvy vyplýva, že uhradenie postúpených pohľadávok je spojené so zabezpečením finančných prostriedkov z „1.ŽoP“ a na druhej strane, ako to vyplýva z bodu 3.2 zmluvy, odmena za postúpenie pohľadávok bola viazaná tak na pripísanie finančných prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I. na účet žalovaného z „1.ŽoP“, ako aj z „2.ŽoP“. Odvolateľ zdôraznil, že zmluvou o postúpení pohľadávok sa sledovalo uhradenie postúpených pohľadávok z prostriedkov „1.ŽoP“. Pokiaľ však účastníci zmluvy v preambule a tiež v bode 2.4 dohodli, že úhrada postúpených pohľadávok ako aj ich postúpenie sa dohaduje za podmienok a v rozsahu uvedenom v zmluve, nemožno nájsť žiaden dôvod pre zaujatie právneho názoru, že časť zmluvy týkajúcu sa výplaty odplaty možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy. Žalovaný 1/ namietal, že výklad predložený prvoinštančným súdom je v rozpore s § 35, ako aj § 41 Občianskeho zákonníka, pokiaľ si osvojil taký výklad splatnosti, ktorý nedáva do žiadneho súvisu splatnosť jednotlivých častí odplaty s pripísaním práve takej sumy, aká má byť výška splátky odplaty. Takýto výklad je v zjavnom rozpore s vôľou účastníkov právneho úkonu, ktorí mali vedomosť o spôsobe financovania predmetnej stavby. Výklad právneho úkonu prezentovaný súdom prvej inštancie považoval žalovaný 1/ za nelogický aj z dôvodu, že v takomto prípade by bol žalovaný 1/ zaviazaný uhradiť odplatu aj v prípade pripísania akejkoľvek badateľnej čiastky finančných prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I. na jeho účet. Ak by výška prostriedkov, ktorú žalovaný 1/ mal dostať od spoločnosti Q., L..C..I. nemala byť v priamej súvislosti so splatnosťou odplaty, tak ostala nevyriešená otázka, prečo vlastne účastníci zmluvy takúto splatnosť odplaty dohodli. Úmyslom účastníkov zmluvy tak bolo zabezpečiť úhradu pohľadávok žalobcu voči spoločnosti W., L..C..I. z prostriedkov „1.ŽoP“. Preto, ak v ďalších častiach zmluvy účastníci dohodli odmenu za postúpenie spôsobom, ktorý odporoval jasne a zrozumiteľne vyjadrenej vôli, nemožno takýto právny úkon považovať za platný.

17. Žalovaný 1/ nesúhlasil ani so záverom súdu, že sám zmaril odkladaciu podmienku a že z toho mal prospech. Nepoprel, že si štvorstrannou dohodou usporiadal svoje vzťahy so spoločnosťou Q., L..C..I., avšak súd prvej inštancie opomenul prihliadnúť na skutočnosť, že to bol žalovaný 1/, kto mal voči spoločnosti Q., L..C..I. pohľadávky vyplývajúce zo zmluvy o dielo, a to vo výške vysoko prevyšujúcej postúpenú pohľadávku žalobcu, či iných dodávateľov. Žalovaný 1/ vyslovil nesúhlas aj s konštatovaním vlastníctva postúpených pohľadávok od žalobcu žalovaným 1/, a to z dôvodu, že žalovaný 1/ postúpil tieto pohľadávky spoločnosti X. R..Y..T., L..C..I. štvorstrannou dohodou. Nie je preto pravdivý záver súdu prvej inštancie, že takáto zmluva uzatvorená nebola. V zmluve sú totižto identifikované pohľadávky, ich výška, aj právny dôvod, preto niet dôvodu nepovažovať štvorstrannú zmluvu za zmluvu o postúpení pohľadávok. Odvolateľ sa nestotožnil ani so záverom súdu, že nejde o dohodu o prevzatí dlhu, ale o pristúpenie k záväzku, keďže tomuto záveru nesvedčia vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Záver o prevzatí dlhu spoločnosťou X. R..Y..T., L..C..I. podľa tvrdení žalovaného 1/ vyplýva z ustanovenia čl. II ods. 3, 9 štvorstrannej dohody, pričom pokiaľ ide o súhlas veriteľa podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak pre tento nie je predpísaná žiadna forma. Toto tvrdenie podporil poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod R 31/2002. Platby poskytnuté spoločnosťou X. R..Y..T., L..C..I. žalobcovi žalovaný 1 označil za platby poskytované titulom postúpenia pohľadávok, s čím žalobca vyslovil súhlas, v dôsledku čoho sa ani nezaoberal tým, kto tieto platby zaslal a akým titulom. V závere uviedol, že so žalobcom ako subdodávateľom nebol v žiadnom zmluvnom vzťahu, preto nemá povinnosť žalobcovi uhradiť odplatu

za vykonané práce. Navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

18. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ podal žalobca. Odvolanie zdôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda nesprávnym právnym posúdením veci. Vyslovil názor, že na nárok na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2/ bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP, keďže vykonaným dokazovaním bol preukázaný podiel žalovaného 2/ na výške uplatneného nároku žalobcom v tomto konaní. Za dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie tohto ustanovenia považoval žalobca aj podiel strán na vzniku sporu, či povahu a okolnosti sporu. Zdôraznil, že pokiaľ by bol žalovaný 2/ konal pri rozdeľovaní obdfžaných finančných prostriedkov medzi subdodávateľov rovnakým dielom, žalobca by nedisponoval uplatnenou výškou pohľadávky v tomto konaní. Žalobcov nárok tak mohol byť uspokojený na cca 91 % žalovaným 2/, ktorý obdfžal na úhradu pohľadávok subdodávateľov spoločnosti W., L..C..I.. finančnú čiastku zodpovedajúcu práve 91 % z celkovej sumy všetkých pohľadávok subdodávateľov spoločnosti W., L..C..I., vrátane úrokov z omeškania. Žalovaný 2/ uspokojil svoje pohľadávky voči spoločnosti W., L..C..I. vrátane príslušenstva na 100 % a tiež v takomto rozsahu aj pohľadávky subdodávateľa K.-L., L..C..I., ale žalobcovi uhradil len necelých 63 % z hodnoty jeho pohľadávok voči spoločnosti W., L..C..I., a to v troch splátkach v priebehu obdobia od februára 2015 do septembra 2016. Tieto skutočnosti boli súdu prvej inštancie známe, preto rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania považoval žalobca vo vzťahu k žalovanému 2/ za nespravodlivé a neprimerane tvrdé. Zároveň poukázal na to, že v čase podania žaloby nedisponoval právne relevantnými informáciami o vzťahu žalovaného 1/ voči žalovanému 2/ a o nimi vykonávaných právnych úkonoch, keďže nebol ich súčasťou a niektoré skutočnosti sa mu stali známe až počas súdneho konania. Zároveň poukázal na správanie sa žalovaného 2/, ktorý sa pojednávaní nezúčastňoval osobne, v dôsledku čoho sa nesprával hospodárne a zbytočne navyšoval trovy konania.

19. K odvolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu 10.04.2019. Zdôraznil, že žalovaný 1/ v odvolaní zopakoval tvrdenia, ktoré odprezentoval v konaní pred súdom prvej inštancie, hlavne dovolávajúc sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.02.2015. Vyslovil názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym právnym záverom a s prostriedkami procesnej obrany žalovaného 1/ sa náležite vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Za nespochybniteľné považoval to, že žalovaný 1/ manipuloval s finančnými prostriedkami učenými na zaplatenie rekonštrukcie Sociálneho domu ANTIC podľa vlastného zväženia a k svojmu prospechu, tento riadil celú rekonštrukciu, dosadil si spoločnosť W., L..C..I. ako subdodávateľa a keď sa s ním nevedel na jeseň 2014 dohodnúť, neschválil mu rozsah vykonaných prác, čoho dôsledkom bolo, že spoločnosť W., L..C..I. nemohla fakturovať vykonané práce spoločnosti Q., L..C..I., aby táto následne vykonané práce zaplatila. Takýmto konaním žalovaný 1/ spôsobil aj druhotnú platobnú neschopnosť spoločnosti W., L..C..I. Zmluvu o postúpení považoval žalobca za platný právny úkon, pričom samotné dojednanie o splatnosti odplaty za postúpenie pohľadávky nezakladá neplatnosť tohto právneho úkonu ako celku. Za nesporné považoval to, že žalovaný 1/ nadobudol uvedenou zmluvou pohľadávky žalobcu voči spoločnosti W., L..C..I., s ktorými ďalej nakladal, ale dojednanú odplatu za postúpenie pohľadávok riadne neuhradil, ale splatnosť odplaty podmienil nespĺniteľnou podmienkou z jeho strany. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť v súlade s ustanovením § 387 CSP.

20. K odvolaniu žalobcu a žalovaného 1/ sa vyjadril žalovaný 2/ podaním z 23.04.2019. Stotožnil sa s rozhodnutím prvoinštančného súdu, ktoré považoval za vecne správne. Poukázal na to, že prvoinštančný súd potvrdil jeho argumentáciu prezentovanú od začiatku súdneho konania a spočívajúcu v tom, že nespĺňa podmienku vecnej pasívnej legitímácie v konaní, pretože neboli naplnené pojmové znaky prevzatia dlhu podľa § 531 a ani podľa § 533 Občianskeho zákonníka, pričom najbližšie sa povinnosti vyplývajúce zo štvorstrannej zmluvy podobali ustanoveniu § 534 Občianskeho zákonníka. V takomto prípade si však žalobca nemohol voči žalovanému 2/ uplatniť svoj právny nárok priamo, čo žalovaný 2/ od začiatku namietal. Žalobcovi tak od začiatku muselo byť jasné, že žalovaný 2/ nemá vecnú pasívnu legitímáciu. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, ako aj výroku o trovách konania vo vzťahu k nemu ako vecne správny potvrdiť.

21. K vyjadreniu žalovaného 2/ k odvolaniu žalobcu predložil žalobca repliku podaním z 30.05.2019. Zotrvál na svojom odvolaní v celom rozsahu vo vzťahu k trovám konania žalovaného 2/ a svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní iba zopakoval, vrátane odvolacieho návrhu.

22. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasledujúcich CSP a dospel k záveru, že odvolania žalovaného 1/ a žalobcu nie sú dôvodné. O odvolaniach bolo rozhodnuté postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na príslušnej webovej stránke najmenej 5 dní pred rozhodnutím.

23. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

24. Keďže žalovaný 1/ napadol rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi ním a žalobcom a žalobca napadol rozsudok vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému 2/ voči žalobcovi, odvolací súd podrobil súdnemu prieskumu výrok pod I. a III. rozsudku. Právoplatným sa stal výrok pod II., v ktorom bola žaloba voči žalovanému 1/ v prevyšujúcom rozsahu a voči žalovanému 2/ v celom rozsahu zamietnutá.

25. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy a či skutkový stav zistený súdom prvej inštancie zodpovedá vykonanému dokazovaniu.

26. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s výstižným a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje.

27. Z obsahu odvolania žalovaného 1/ vyplýva, že napriek tomu, že namieta nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne skutkové zistenia bližšie nešpecifikuje, ale pri svojom právnom hodnotení veci vychádza zo skutkových zistení súdom prvej inštancie prezentovaných v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto pristúpil k preskúmaniu správnosti rozhodnutia iba z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide v prípade, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

29. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

30. Podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi ako dlžník na jeho miesto, ak na to dá veriteľ súhlas. Súhlas veriteľa možno dať buď pôvodnému dlžníkovi, alebo tomu, kto dlh prevzal.

31. Podľa § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kto bez dohody s dlžníkom prevezme dlh zmluvou s veriteľom, stane sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi.

32. Podľa § 531 ods. 3 Občianskeho zákonníka zmluva o prevzatí dlhu vyžaduje, aby sa uzavrela písomnou formou.

33. Podľa § 534 Občianskeho zákonníka, kto sa s dlžníkom dohodne, že splní jeho záväzok voči jeho veriteľovi, má voči dlžníkovi povinnosť poskytovať plnenie jeho veriteľovi. Veriteľovi z toho však priame právo nevznikne.

34. Podľa § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka podmienka je odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú. Podmienka je rozvázovacia, ak od jej splnenia závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú.

35. Podľa § 36 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak účastník, ktorému je nesplnenie podmienky na prospech, jej splnenie zámerne zmarí, stane sa právny úkon nepodmieneným.

36. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami, ktoré aplikoval na daný prípad presvedčivým spôsobom

37. Len na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že postúpenie pohľadávky je inštitút, na základe ktorého dochádza k prevodu subjektívneho práva, majúceho svoj právny dôvod v určitom záväzkovom vzťahu. Pod pojmom pohľadávka je nevyhnutné rozumieť iba práva vyplývajúce zo záväzkového vzťahu. Postupca ako vlastník práv z určitého záväzku s dlžníkom je oprávnený postúpiť tieto práva na tretiu osobu, avšak uvedeným postúpením nemôže dôjsť zároveň aj k prevodu povinností postupcu zo záväzkového vzťahu s dlžníkom. Občiansky zákonník totiž inštitút univerzálnej cesie celého zmluvného vzťahu nepozná. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Obdo/7/2009. Postúpením pohľadávky dochádza k singulárnej sukcesii, v dôsledku ktorej právnym nástupcom postupcu v rozsahu postúpeného práva na plnenie sa stáva postupník. V ostatnej časti záväzkový vzťah medzi postupcom a dlžníkom nie je dotknutý. Postupník na základe cesie nevstupuje do základného obligačného vzťahu s dlžníkom, z ktorého postupovaná pohľadávka vznikla.

38. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania bolo nesporným, že medzi žalobcom a žalovaným 1 bola dňa 11.02.2015 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej došlo k prevodu pohľadávok žalobcu na zaplatenie ceny za dielo, ktoré mal voči spoločnosti W., L..C..I.. ako dlžníkovi v sume 91.767,96 eur s DPH na žalovaného 1 ako postupníka. Táto zmluva bola dojednaná ako odplatná, preto sa žalovaný 1 zaviazal zaplatiť žalobcovi odplatu v dvoch splátkach, a to sumu 52.407,68 eur do troch dní od pripísania finančných prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I.. na účet Sociálneho domu ANTIC, n.o. Bardejov a sumu 39.360,28 eur v súlade s 2.ŽoP v lehote troch dní od pripísania finančných prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I.. na účet žalovaného 1/ za predpokladu, že prostriedky z 2.ŽoP nebudú poukázané priamo žalobcovi. Vychádzajúc z uvedeného bolo vyplatenie odplaty viazané na odkladaciu podmienku splatnosti pohľadávky tak, že pri prvej splátke bola splatnosť podmienená pripísaním finančných prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I.. na účet žalovaného 1/ a splatnosť druhej splátky bola podmienená pripísaním finančných prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I.. na účet žalovaného 1/ za predpokladu, že tieto prostriedky z 2.ŽoP nebudú priamo poukázané zhotoviteľovi. Uvedenú zmluvu správne súd prvej inštancie považoval za perfektnú, keďže táto spĺňala zákonom predpísané náležitosti, teda označenie zmluvných strán (postupcu a postupníka), predmet postúpenia (identifikáciu postupovanej pohľadávky) a vôľa zmluvných strán previesť pohľadávku z postupcu na postupníka.

39. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie aj v závere o určitosti dojednania o výške a spôsobe vyplatenia odplaty v zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 11.02.2015. Z bodu 3.2 predmetnej zmluvy vyplýva, že splatnosť odplaty sa viaže na odkladaciu podmienku, ktorou je pripísanie prostriedkov od spoločnosti Q., L..C..I.. na účet žalovaného 1/. Právne vyhodnotenie tejto odkladacej podmienky ako právneho úkonu nepodmieneného, za stavu, ak zmluvná strana, v prospech ktorej je odkladacia podmienka naformulovaná, úmyselne zmarí jej splnenie je súladné s § 36 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo nesporne preukázané, že dňa 19.02.2015 bola uzatvorená dohoda o úprave práv a povinností, v zmysle ktorej došlo medzi žalovanými 1/, 2/, spoločnosťou Q., L..C..I.. a K. R. Ž., T.. k novácii vzájomných vzťahov. V zmysle tejto dohody došlo k zániku všetkých nárokov žalovaného 1/ voči spoločnosti Q., L..C..I.. a tieto boli nahradené novým záväzkom spoločnosti Q., L..C..I.. zveriť finančné prostriedky spoločnosti X. R..Y..T., L..C..I.. vo výške 367.360,42 eur s tým, že táto bola povinná ich následne použiť na úhradu pohľadávok subdodávateľov do troch dní odo dňa uzatvorenia zmluvy o dielo so subdodávateľom. Podpisom uvedenej zmluvy žalovaný 1/ dosiahol stav, že prostriedky od spoločnosti Q., L..C..I., ktoré mu táto bola povinná vyplatiť, neboli poskytnuté na účet žalovaného 1/, čo malo za následok zmarenie odkladacej podmienky pre splatnosť odplaty za postúpené pohľadávky. Na základe uvedeného bolo potrebné posúdiť odplatu za postúpenie pohľadávky ako nepodmienenú a žalovaný 1

bol povinný uhradiť žalobcovi odplatu v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka deň nasledujúci po tom, čo ho žalobca o zaplatenie požiadal.

40. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca doručil žalovanému 1/ výzvu na zaplatenie pred podaním žaloby, čo znamená, že k takejto výzve došlo až doručením žaloby s prílohami pri doručovaní platobného rozkazu dňa 04.05.2017, preto nasledujúcim dňom (05.05.2017) sa žalovaný 1/ dostal do omeškania s plnením dlhu. Preto bolo dôvodné priznať žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 05.05.2017 do zaplatenia.

41. Vo vzťahu k námietke žalovaného o zániku jeho povinnosti plniť v zmysle dohody o úprave práv a povinností zo dňa 19.02.2015 v dôsledku postúpenia predmetných pohľadávok na spoločnosť X. R..Y..T., L..C..I., ktorá následne uhradila žalobcovi jednotlivé sumy, odvolací súd uvádza, že žalovaný 1/ ako vlastník predmetnej pohľadávky voči spoločnosti W., L..C..I., ktorú nadobudol od žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 11.02.2015 mohol s touto voľne disponovať, teda aj postúpiť na tretiu osobu. Povinnosť žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi odplatu za postúpenie pohľadávok na základe uvedenej zmluvy však tým nie je dotknutá. Povinnosť zaplatiť odplatu za postúpenú pohľadávku podľa zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 1/ by bolo možné previesť na tretiu osobu iba v prípade postupu podľa § 531 Občianskeho zákonníka. Pre splnenie zákonom stanovených podmienok sa vyžaduje dohoda dlžníka s treťou osobou o prevzatí dlhu a súhlas veriteľa s tým, že na miesto pôvodného dlžníka vstúpi tretia osoba, pričom na platnosť zmluvy o prevzatí dlhu sa vyžaduje písomná forma (ods. 3 citovaného ustanovenia). V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že medzi spoločnosťou X. R..Y..T., L..C..I. a žalovaným 1/ došlo k uzatvoreniu takejto zmluvy. Z dohody o usporiadaní práv a povinností nevyplýva vôľa žiadnej zo zmluvných strán prevziať konkrétne zmluvné povinnosti žalovaného 1/ zo zmluvy o postúpení pohľadávok z 11.02.2015. Zo zmluvy z 19.02.2015 vyplýva, že medzi žalovanými 1/ a 2/ došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok, a tiež, že spoločnosť Q., L..C..I. s cieľom usporiadať sporné záväzky so žalovaným 1/ zverila spoločnosti X. R..Y..T., L..C..I. finančné prostriedky za účelom ich úhrady subdodávateľom. Z tejto zmluvy nevyplýva vôľa žalovaného 2/, ani vôľa spoločnosti Q., L..C..I. prevziať dlh žalovaného 1/ titulom odplaty za postúpené pohľadávky zmluvou zo dňa 11.02.2015. Taktiež nebolo preukázané, že by žalobca mal vedomosť o existencii takejto zmluvy o prevzatí dlhu a že by s touto vyjadril súhlas. Samotné prijatie platby od iného subjektu ako je dlžník, nemôže zakladať záver o súhlase veriteľa so zmluvou o prevode dlhu, keďže veriteľ je oprávnený prevziať finančné prostriedky aj v prípade pristúpenia tretej osoby k záväzku dlžníka podľa § 533 a § 534 Občianskeho zákonníka. Rozdiel medzi inštitútom prevzatia dlhu a pristúpenia k dlhu spočíva v tom, že dlžník je povinný preukázať veriteľovi existenciu písomnej zmluvy o prevzatí dlhu, ku ktorej by mohol veriteľ zaujať stanovisko. V súlade s vyššie uvedeným odvolací súd konštatuje, že v predmetnom konaní nebola preukázaná existencia zmluvy o prevzatí dlhu, teda prevod povinnosti zo žalovaného 1/ na tretiu osobu (napríklad žalovaného 2/), v dôsledku čoho nedošlo k zániku povinnosti žalovaného 1/ uhradiť žalobcovi odplatu za postúpené pohľadávky zmluvou zo dňa 11.02.2015.

42. S poukazom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o vecnej pasívnej legitímácii žalovaného 1/, čo vylučuje vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného 2/. Vo vzťahu k žalovanému 2/ je potrebné uviesť, že za vyššie opísaného skutkového stavu je právne irelevantné, z akého titulu žalovaný 2/ plnil za žalovaného 1/. Táto otázka by mohla mať svoj význam výlučne pri riešení vzájomného vzťah medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/.

43. S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku vo vzťahu k žalovanému 1/, vrátane zodpovedajúceho výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 CSP.

44. Odvolací súd považoval za vecne správny aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/. Odvolací súd nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohli privodiť zmenu tejto časti rozhodnutia. Vychádzajúc zo znenia žaloby je nesporné, že žalobca v čase podania žaloby disponoval dostatočným množstvom informácií o vzájomných právnych vzťahoch medzi žalovanými navzájom, čoho dôkazom je aj to, že ako prílohu žaloby predložil zároveň zmluvu o úprave práv a povinností zo dňa 19.2.2015, preto dôslednou právnou analýzou sa mohol vyhnúť nároku žalovaného 2/ na náhradu trov konania.

45. Aj v uvedenej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP.

46. Odvolací súd vo svojom závere poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 1Cob/18/2019 z 13.02.2020, na ktorý v ostatných podrobnostiach odkazuje.

47. Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).